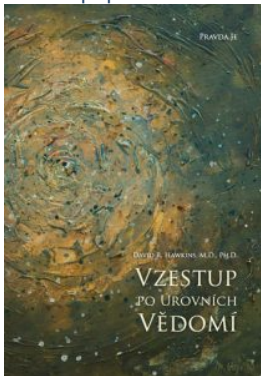

Kapitola 20. Projít bránou

Předcházející část: Kapitola 19. Omezení a rozptýlení

<p>Vzestup po úrovních vědomí</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.Je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2017</p>
--	---

Kapitola 20

Průchod branami

Obecné zásady

Duchovní pokrok je napájen úmyslem, který posiluje oddanost a odhodlání, stejně jako sladování se s duchovními principy a postupy. To má za následek odhodlání a ochotu zaměřit se na úsilí, rozhodnost a trpělivost, které vyžadují celkovou dobrou vůli ve vztahu k sobě a k procesu duchovního úsilí. Výše uvedené by mohlo být shrnuto jako oddaný postoj, který přesahuje každou konkrétní lineární definici. Cíle automaticky sestavují žebříčky hodnot a smyslu, které tím pádem mají tendenci poskytovat potřebnou energii pro duchovní úsilí.

I když je obvyklé vyčlenit si nějaký čas speciálně pro duchovní praxi, jako je formální meditace, je obecně mnohem praktičtější začlenit duchovní principy do svého každodenního života a životního stylu, protože speciální rozčlenění času může zaniknout v boji každodenního života a vést k jeho celkovému opuštění. Naopak rozjímavý životní styl nebývá stejně snadno zamítnut, jako specificky vyňaté časové úseky, které vyžadují zvláštní klidné prostředí. Izolované časové úseky věnované praxi také mají tendenci být psychicky izolované od každodenního života, a stává se z nich pouze něco, co člověk „dělá“ a nikoli to, co člověk „je“.

V praxi to znamená dobře si vybrat duchovní princip, který se stane vnitřním pravidlem života, a který bude používán důsledně a vytrvale, bez ohledu na okolnosti. Velkou hodnotu pro život má rozhodnutí být laskavý a mít dobrou vůli vůči veškerému životu ve všech jeho projevech. To vede k ochotě odpouštět zdánlivou negativitu nebo mentální konstrukty. Závazek žít podle základních

duchovních principů je silně posílen modlitbou, prosbou, a rozhodnutím být Božím služebníkem, nikoli sloužit egu. Je také užitečné prosit Boha o vedení, o radu, o možnost vidět věci jinak, o informace a nasměrování.

Vzorce

Duchovní závazek, zaměření a odhodlání iniciuje nelineární proces, ve kterém jsou jevy a situace, a to jak vnitřní tak i vnější, nyní přitahovány vnitřními energetickými poli, která zahrnují i karmické sklony a komponenty. Život se od nynějška odvíjí v různých vrstvách a změněných prezentacích, než by k nim jinak došlo. Duchovní záměr ovlivňuje vnímání, vzpomínky a interpretaci hodnot, které se nyní liší od dříve prioritních egoistických cílů a pohnutek. Priorita je nyní naprogramována Duchem v souladu s vnitřními duchovními hodnotami a službou duchovnímu vývoji. Evoluce vědomí je progresivní a celý „vzdělávací program“ iniciuje přesvědčení, že přivolá moc duchovní vůle. Všechny následné zkušenosti se stávají cennými k rozvíjení duchovního uvědomění. Tím mají „chyby“ nebo „úspěchy“ stejnou hodnotu na rozdíl od dřívějších preferencí ega.

Jak je dobře známo oddanost duchovním hodnotám a očistnému procesu mají tendenci vytahovat na povrch zdánlivé „protiklady“, pomocí nichž jsou prezentovány karmické duality, které je nutné odlišit od postojů, ze kterých vznikají. Jedním z prvních trvalých dilemat, které téměř jistě vyvstane, je dualita dobra a zla, což je velmi plodné pole pro zkoumání. Pozorováním bude člověk vidět, že dichotomie dobra a zla je pouze odrazem celkového zasazení do kontextu založeného na nevyzkoušených domněnkách. S hlubokou pokorou si člověk brzy uvědomí, že bez pomoci je mysl a rozum skutečně neoprávněná a neschopná dělat takové kritické závěry. Tento objev možná začíná otázkami, pro koho a pro co je to dobré, pro koho je to špatné, kdy a za jakých okolností. To nakonec vede ke zkoumání všech souvislostí o významu a smyslu samotného lidského života jako přechodné vzdělávací zkušenosti.

Dokonce i povrchní, rychlý pohled na lidskou zkušenost ukazuje, že především smrtelná, dočasná a přechodná mysl nemůže bez cizí pomoci ani říct, jak vznikla, nebo odkud pochází. Také sama o sobě není schopna rozlišit pravdu od klamu z důvodu své vnitřní struktury. Jak by mohla dokonce být schopna rozeznat „dobro“ od „zla“? To vede k objevu, že „myšlení“ není příliš spolehlivý způsob jak dospět k duchovním pravdám nebo k duchovnímu růstu, a že mysl sama o sobě má tendenci jen přicházet se stále více myšlenkami, nežli se jich vzdát nelineárnímu, komplexnímu pochopení, které by vyřešilo otázku úplně. K duchovnímu uvědomění není snadné dojít v lineárním, logickém myšlení, ale je to spíše rozptýlená, intuitivní aura pochopení a porozumění, která zahrnuje celkový kontext a ne jen lineární obsah.

Volba základních duchovních principů k životu se stane souborem postojů, které mění vnímání. Je to styl postojů k sobě samému a vztahujících se k životu, a ne soubor lineárních systémů víry. Postoje mají tendenci zevšeobecňovat se jako rozlišování, a nikoli se držet nekonkrétního vnímání. Toto duchovní rozlišování je otevřené k rozšíření chápání. Člověk si tedy začne všimnout, že namísto toho aby řekl: „Myslím si to a to“, říká raději: „Zdá se, že je to takové“ nebo „Mohlo by to tak být“, nebo „Vypadá to tak“, nebo „Připadá mi to tak“, a podobně. Jedná se o prozatímní smysl související s obecným způsobem zpracování informací a nikoliv o

omezenou definici a deklarativní výroky typu: „Ten člověk se naprosto mýlí, protože...“ apod. Přesunem pozornosti se prožívání stává méně lineárním, je méně definováno, a méně vyjádřeno slovy. Výsledkem je, že člověk „dostane“ všechno potřebné o situaci, stejně jako člověk „dostane“ totalitu krásného západu slunce, aniž by musel přemýšlet a říci něco jako: „Není to krásné?“ nebo popsat jeho barvy, tvary, mraky, atd.

Díky této orientaci se zpracování informací dostává stále více do souladu s kontextem a nestává se zvláštní jednotlivostí, je tam méně duševní vokalizace a zkruslení jazykem. To se vyvine do schopnosti „si uvědomit“ a „vědět“, aniž by se muselo přemýšlet. Subjektivní zkušenost předení kočky nebo setkání se psem, který vrtí ocasem, nevyžaduje myšlení nebo uvažování vůbec. Namísto toho člověk jen „dostane“, to co celá situace znamená, a to kvůli postupnému zvyšování schopnosti rozlišovat podstatu, než přemýšlet o vnímání. Tímto způsobem se to nakonec stává zcela jasné, že všechno „prostě je, tak jak to je“ a jaký to má „význam“, je třeba pouze souhlasit, že tento stav nevyžaduje žádné připomínky, definovat obsah, nebo vytyčovat hranice jazykové či dualistické pozice, jako je například názor. Tento styl je blízký starodávné „Wu Wei“ na cestě Tao, přičemž člověkem bez námahy proudí život a nedopouští se svéhlavosti a úsudek předává Bohu. Neodporování vede k nepřipoutanosti spíše než k oddělení se, což může být forma úniku.

Neodporování (nonrezistence) neznamena ignorovat nebo popírat, ale místo toho, se stát svědkem a pozorovat, a být si vědom změny zkušenostního stylu, jak se člověk přesouvá z role imaginárního herce ve filmu života k bytí svědka – pozorovatele, který je sice citově nezaangažovaný, ale je schopný účasti. Tento postoj snižuje pokušení investovat do postojů nebo výsledků. Tím se vzdá osobní vůle a na její místo přichází Boží vůle, kde je tvorba kontinuální, evoluční a slouží k rozvíjení vědomí.

Ve výše uvedeném procesu transformace je možné rozeznat, že základní kvalita, která aktivuje prožívání, je samotné vědomí. Neexistuje žádný „někdo“, kdo vidí, prožívá, nebo pozoruje, spíše se jedná o inherentní vlastnost, která funguje bez námahy bez spotřeby energie úmyslu nějak proces ovlivňovat. Celý život je prostě „dán“, a vědomí o podstatě subjektivity snižuje pocit osobního „já“ a vede k inherentní přítomnosti (vyššího) Já, které přesahuje myšlení o obsahu, ale místo toho jej zahrnuje. Toto uvědomění je „Světlo“, ve kterém „vidíme“ psychicky i emocionálně. Tímto vědomím se pozornost nyní zaměřuje směrem dovnitř ke zdroji Světla namísto na detaily toho, co je osvětleno. Jen výhradně díky tomuto Světlu si člověk vůbec může být vědom obsahu mysli, protože jak jinak by člověk věděl, co prožívá či o čem přemýšlí?

Rozptýlení a lákadla

Animální energie ega vede k takovému zaměřování pozornosti, při kterém je psychická energie směřována a tudíž také nabíjena emocemi. Emoční duševní obsah pak přitahuje pozornost a začne sám sebe posilovat. Výsledkem je sympatie a antipatie, což jsou rušivé vlivy, které nakonec vedou do pastí běžného chování tím, že investované energie a zájmy nabývají na významu a stávají se dominující hladinou chování, pocitů a myšlení. Toto vyústí jako energetické pole vědomí,

kteře se sladí a je unášeno s celkovou neosobní atraktorovou oblastí lidského vědomí. Tak se výběr jednotlivých možností „naladí“ na určité frekvence jako to dělá rozhlas nebo televize. Proto strach nebo nenávist jsou na zcela odlišných frekvencích než odpuštění a přijetí. Každá úroveň vědomí ovlivňuje vnímání, postoje, a jejich doprovodné pozice.

Závislost na sklonech ega je jako intoxikace, kde je potěšení odvozené od emocionálních výhod negativity. Negativní postoje mají tendenci se udržovat prostřednictvím zvyků podobným závislosti, které jsou založeny na předpokladech a vnitřním svůdném vábení k uspokojování základních zvířecích instinktů. Opakováním nakonec získají dominanci a kontrolu, což je hlavní prvořadý účel narcistického ega.

V duchovní práci jsou tyto sklony označovány jako „pokušení“, a pak se předpokládá, že nutnost se jich vzdát je oběť, protože člověk se vzdá emocionální radosti z toho, že „má pravdu“ a ještě se lituje. Je to princip Pavlovových podmíněných reflexů, který funguje jako systém odměn a samostatně se posiluje, a který se tak stává autonomní. Zásah do těchto skrytých uspokojení vyústí v nepříjemný pocit frustrace a deprivace. Tak, to může být obecně pozorováno, že emocionální mysl ega lpí na negativitách a otrocké závislosti, a mocně odolává upuštění od nich a nezvládá mechanismy k přechodu na vyšší úroveň existence. Například vina, sebelítost, postoj oběti je obyčejně skrytou pastí, kterou se člověk rychle snaží získat sociální povzbuzení a společenské uznání z těchto postojů, kterými si ego dodává důležitost.

Není neobvyklé, že lidé stráví celý život živením zášti s komplikovanými odůvodněními, retrospektivním paděláním paměti a klamy. Tento častý psychologický komplex se skládá ze složité směsi všech úrovní vědomí pod 200. Tyto postoje lidé urputně brání a jsou tvrdohlavě imunní vůči jakékoliv výzvě, nemají žádnou ochotu se jich vzdát. Odpuštění, přijetí, porozumění a láska jsou považovány za protikladné k tajným vnitřním cílům ega.

Nežřídka lidé zničí celý svůj život při obraně nikoli bezúhonných chyb a klamů o sobě, druhých i celém světě, které v sobě pečlivě živí a drží se jich. Sebeklam je vrozená vada emocionální mysli ega, která má sebezposilující tendenci, aniž by znala duchovní pravdy. To má za následek ničivé důsledky, které brání skutečnému štěstí. Oběť není schopna rozeznat potěšení odvozené z negativity od skutečného štěstí, které takoví lidé opravdu neznají. Tento patologický komplex lidé tak silně brání, že jsou skutečně rozhodnuti raději zemřít, než ho zpochybnit nebo se ho dokonce vzdát. Naštěstí je tento bludný kruh občas přerušen konfrontační životní krizí, která se stává požehnáním v přestrojení.

Cesta ke svobodě od emocionálního ega / těla / mysli

Úrovně vědomí pod 200 mají tendenci se posilovat kvůli svůdnému emocionálnímu potěšení ega ze zvířecích instinktů. Jediná cesta ven je důsledná poctivost k sobě samému, které, bohužel, není ani možné dosáhnout, když je člověk ovládán a zachycen tímto negativním emočním komplexem. Vzhledem k tomu, že se tento komplex skládá ze sil animálních energií, je energie pravdy silnější a má schopnost vést k

zotavení. Vzhledem k povaze božství, je zásah možný pouze na pozvání, protože Lásky nepracuje s nástroji síly. Soucit vychází z uvědomění, že sedmdesát osm procent světové populace má úroveň vědomí pod hladinou pravdy 200, a v některých subkulturách a regionech světa, kde lidé přežívají hlavně díky zvířecím instinktům, toto číslo stoupá na téměř sto procent.

Dva jednoduché kroky jak uniknout z negativity ega: mechanismus pravdy.

K překonání všech těchto omezení a vyhnutí se složitostem je nutné přijmout dvě myšlenky:

- 1. Negativita je založena na energetické síle živočišného původu, kterou lze překonat pouze mocí, která je výhradně božského původu. Proto je nutné požádat o Boží pomoc a přivolávat ji všemi prostředky, které jsou k dispozici.*
- 2. Přestat se identifikovat s tělem, emocemi, myslí (egem) jako s „já“. Musíte být upřímní a přiznat, že jsou vaše, ale nejsou vámi. I když se to může zdát na začátku nepřírozené, podivné a cizí, je základní skutečností, že je to pravda vyššího řádu, což je velmi silný a impozantní nástroj. Mysl se bude snažit popírat tuto skutečnost, stejně jako pravdu (má dojem, že je to její „úkol“), protože intuitivně cítí, že pravda je její Nemesis.*

Milióny lidí byly v průběhu věků a i v současném životě jsou ochotny skutečně zemřít, než uznat tyto dvě jednoduché myšlenky. Lidé jsou ochotni zabít sebe i jiné, než přiznat, že se mýlí. Uvědomte si, že ego vás ochotně povede k vaší smrti a zabije vás, než by pokorně přiznalo, že udělalo chybu, nebo že jde dokonce o omyl, nejstrašnější ze všech slov je pro něho „mýlil jsem se“.

Lepší než smrt a pekelný život je přiznat, že mysl (ego) je zavádějící, mazaná, nemilosrdná, a není naším přítelem! Jádrem ega je narcistická pýcha, a tajné přesvědčení, že je Bůh. Bez přílišné námahy je lze nachytat při jeho tajných, nadutých, dualistických domněnkách, jež lze zrušit obyčejnou pokorou. To je cesta ke svobodě a prožívání štěstí.

Člověk objeví pravou podstatu mysli, když se snaží uniknout z jejích spárů. Při analýze mysli je vidět, že je složena z presumpce „mých“ myšlenek plus sběru pozorovaných faktických údajů. Data jsou užitečná, naproti tomu myšlenky a názory o údajích jsou „moje“ domněnky, tudíž nespolehlivé a nutně zkreslené, se všemi průvodními postoji.

Jakmile jsou myšlenky a pocity označeny jako „moje“, jsou magicky obdařeny vševědčností a předpokládanou suverénní platností. Tak představují to, co bylo klasicky popsáno v celé duchovní literatuře jako iluze, která často přechází do klamu. Není-li proces včas zastaven pochybnostmi a otázkami, nekontrolovatelná mysl je připravena porazit spolehlivou, ověřitelnou pravdu, která by zpochybnila její domnělou suverenitu (tj. univerzální lidský sklon bránit svůj „správný“ názor proti všem důkazům o opaku),

Dosažení likvidace nadvlády myslí lze jedním způsobem a to pokorou, kdy člověk jednoduše uzná, že mysl není suverénní, vševědoucí, nebo dokonce schopná odlišit pravdu od klamu. Mysl má praktickou hodnotu, pokud jde o fyzické přežití a rozpoznávání objektů. Dokonce, i když se jedná o poznávání fyzického světa, mysl není schopna pochopit, co znamená svět, stejně jako není schopna rozpoznat, že Evoluce a Stvoření jsou totéž.

Mysl je užitečným nástrojem v rámci ochranných hranic a pravidel logiky a rozumu či vnitřních praktických omezení a disciplíny. To znamená, že mysl funguje nejlépe, když je používána ve vědě, která neumožňuje citovost ani porušování logiky. Přítel kdysi řekl: „Právě jsem si uvědomil, že nemusím mít názor na všechno. Jaká úleva!“ Tento objev vedl k prožívání větší svobody, protože názory jsou vězení a jsou omezující, diskutabilní a kontroverzní.

Pokud myšlenky či nápady nejsou ve skutečnosti „moje“, odkud pak vznikají a kdo je jejich autorem? Ve skutečnosti jejich původcem není „kdo“, ale místo toho pouze vznikají z „čeho“. Obsah každé úrovně vědomí je jako myšlenková banka o určité energetické kvalitě kolektivního vědomí lidstva. Podobné myšlenky, koncepty a nápady se shromažďují na různých úrovních a jsou řízeny z centrálního „atraktorového pole“, které, stejně jako gravitace, přitahuje myšlenky podobné gravitace nebo hustoty. Tento jev je podobný stratifikaci ryb a životních forem v různých mořských hlubinách. V lidské společnosti existují lidé ve spodních hladinách, stejně jako ti, kteří vyskočí nad hladinou vody.

Existují určité styly myšlení, systémy víry, a *memy* (chytlavé fráze), které jsou endemické v jistých společnostech a subkulturách, a které dominují v mýtech v průběhu staletí. Například existují země, kde integrita, poctivost a spravedlnost nejsou vůbec považovány za důležité v každodenním životě. Namísto toho všechny interakce jsou založeny výhradně na zisku, a podvod je váženou sociální technikou a zručností. V takové kultuře, chybí morálka, která tam nemá žádnou hodnotu a je považována za slabost. Mnoho naivních turistů po návratu domů s údajně nevyčísitelnou cenností starověku zjistí, že ta ve skutečnosti stojí jen pár centů.

Objasnění všudypřítomného dualistického klamu obět – pachatel.

S pomocí duchovního úsilí člověk zjistí, že je to on *sám*, kdo byl zajat a polapen jako „oběť“ chytrými podvody ega. Všechny triky ega lze pozorovat ve vývoji různých druhů živočišné říše v průběhu velkých časových období, kdy polapení, podvod, rivalita, zisk, sobectví, maskování, a síla slouží jako prostředek k přežití. Vývoj hominida vyústil jako *Homo sapiens* a prefrontální kortex se objevil v přední části mozku zvířat a zůstal pod nadvládou zvířecích instinktů až do úrovně vědomí 200.

Zvířecí instinkty jsou zcela zaměřeny na osobní zisk a nadále sledují tuto cestu v rozporu s energií duchovní síly, pravdy, a to zejména s láskou. Klam ega je chytrý v tom, že klame svou oběť a vězně, a nutí ji domnívat se, že pachatelé jsou „tam venku“, zatímco ve skutečnosti jsou uvnitř.

Kdo je skutečným pachatelem? Při zkoumání, bude zjištěno, že neexistuje žádný

„kdo“, ale jen energetické pole určité úrovně vědomí, které vzniklo v průběhu evolučního času a stále převažuje, a tím, že u většiny světové populace dominuje, způsobuje její zotročení. Můžete vidět moudrost a pravdu v Buddhových slovech, „Vzácné je narodit se jako lidská bytost, ještě vzácnější slyšet pravdu, a dokonce ještě vzácnější, po vyslechnutí pravdy je ji následovat“. Pravdivost tohoto prohlášení je ověřena kalibrací vědomí, která určuje, že pouze 0,4 procenta světové populace je schopna dosáhnout stavu bezpodmínečné lásky.

Bezpodmínečná láska je praktický, rozumný a dosažitelný cíl v lidském životě. Od této úrovně se duchovní nasazení a obětavost rozvíjí do stavů vynikající radosti, dokonce i extáze a nakonec dosáhne úrovně míru na hladině 600, což je začátek cesty mystika. Cesta mystika, v pravém klasickém slova smyslu, může být definována jako *oddanost nedualitě*.

Následující část: [Kapitola 21. Nad rámec mysli](#)